

[Nina Andersen.]

des på samme måde som retskraftige domme. Desuden indeholder forslaget en del redaktionelle ændringer af praktisk karakter.

Det er naturligt, at et forslag om sådanne ændringer forelægges her, og vi vil gerne fra mit partis side anbefale lovforslaget. Vi kan ikke se, der skulle være nogen anledning til udvalgsbehandling, da der jo ikke kan ændres i de her forelagte forslag, og da ændringerne som sagt også er selvfølgelig og naturlige.

De to forelagte lovforslag giver mig anledning til at gøre nogle enkelte bemærkninger. Da vi her i landet gennemførte ægteskabsloven af 1922, hvilede den på et internordisk kommissionsarbejde, hvis mål var at nå til en ensartet lovgivning i de nordiske lande. Dette mål blev ikke nået, idet de forskellige nordiske parlamenter vel gennemførte nye ægteskabslove — vi fik således den af 1922 — men de blev gennemført på forskellig måde. Ganske vist var hovedretningslinien den samme, men der var dog forskelligheder, og siden er der sket ændringer i de forskellige landes ægteskabslovgivninger, som i hvert fald ikke har bragt dem nærmere til hinanden. Såvidt jeg har erfaret, tænker man nu i Sverige på en revision af ægteskabsloven, og jeg har også forstået, at der er lignende tanker fremme i Norge. Jeg synes derfor, tidspunktet er inde til, at man igen på nordisk basis beskæftiger sig med ægteskabslovgivningen, finder ud af, om det er muligt på nuværende tidspunkt at bringe disse nordiske love nærmere til hinanden, end de er i øjeblikket. Man kunne jo f. eks. lade spørgsmålet undersøge gennem et internordisk kommissionsarbejde, og jeg henstiller til justitsministeren, at han overvejer dette spørgsmål og eventuelt tager det op på et nordisk justitsministermøde.

Også den anden konvention giver mig anledning til nogle bemærkninger. Da daværende justitsminister Zahle i september 1931 forelagde forslag om denne konvention, gav han udtryk for, at de største vanskeligheder under udarbejdelsen af den var opstået ved, at Danmark og Norge fastholdt det såkaldte domicilprincip, d. v. s. at hvert lands myndigheder anvender sin egen lovgivning på alle i landet bosatte personer, selvom det drejer sig om en stats-

borger fra et andet land. Derimod ønskede Finland og Sverige det såkaldte nationalitetsprincip, som betyder, at den fremmede statsborgers retsstilling i disse forhold i almindelighed skal bedømmes efter lovene i hans eget hjemland. Konventionen gennemførtes i hovedsagen på domicilprincippet, og selvom der nu står i de papirer, vi har fået, at bestemmelsen som helhed har virket tilfredsstillende — på hvilket jeg naturligvis ikke har anledning til at tvivle — vil jeg dog pege på, at dette princip i visse tilfælde kan medføre vanskeligheder, i hvert tilfælde for danske statsborgere.

Hvis f. eks. et dansk ægtepar er blevet skilt i Danmark og der er blevet fastsat et underholdsbidrag, som under hensyn til ægtemandens indkomst på det pågældende tidspunkt er sat lavt, og hvis manden derefter tager til Sverige og dér får betydeligt forbedrede økonomiske vilkår, sådan at den fraskilte hustru finder det naturligt at stille krav om at få sit underholdsbidrag forøget, så ville hun, hvis det var en sag, hvor begge boede i Danmark, have kunnet få sagen behandlet administrativt, altså med meget få vanskeligheder. Bor manden derimod i Sverige, må den svenske, noget stivere praksis følges, hvilket vil sige, at der skal anlægges sag ved domstolene, og den pågældende kvinde skal altså få udtaget stævning, have svensk sagfører o. s. v., og det bringer hende en række vanskeligheder. Jeg vil altså fremhæve, at selvom dette domicilprincip må siges at have virket efter sin hensigt, findes der tilfælde, hvor det bringer vanskeligheder. Jeg vil derfor bede den højtærede justitsminister om at se på spørgsmålet og overveje mulighederne for en ændring i denne praksis.

Vagn Bro: Også jeg skal på mit partis vegne anbefale begge de forelagte lovforslag til vedtagelse. Forslagene har jo været behandlet også af den tidligere regering, vistnok endog færdigbehandlet dér, og forelægges nu altså i samme skikkelse. Jeg for mit vedkommende finder derfor ingen grund til at gøre yderligere bemærkninger. Lovforslagene går jo ud på en videreførelse af bestemmelserne fra 1931.

Det første lovforslag vedrører navnlig forskellige spørgsmål indenfor ægteskabsretten, derunder lysningsbestemmelserne. Dem kan